

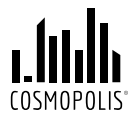
Pro fanoušky románů

Hvězdy nám nepřály a Než jsem tě poznala

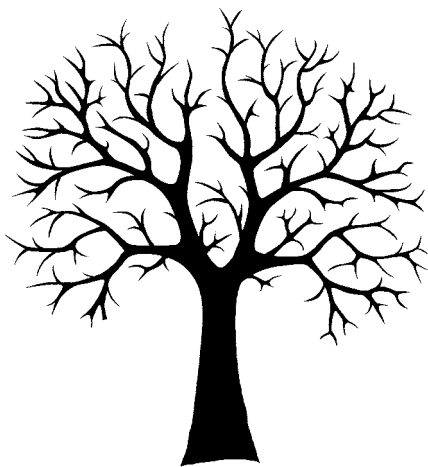
Normálně jiní

Tammy
Robinsonová

COSMOPOLIS

Normálně jiní

**Tammy
Robinsonová**

Tammy Robinsonová

Normálně jiní

Z anglického originálu *Differently Normal* vydaného nakladatelstvím Piatikus v roce 2018 přeložila Ivana Svobodová.

Jazyková redakce Monika Straková

Sazba a grafická úprava Vojtěch Kočí

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 6927. publikaci.

První vydání, Praha 2018, 336 stran

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s..

Copyright © 2018 by Tammy Robinson

First published in Great Britain in 2018 by Piatkus, an imprint of Little, Brown Book Group.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2018

ISBN 978-80-247-1666-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-0783-4 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

*Tuto knihu věnuji nádherné Rachel Tipene
a všem ostatním normálně jiným lidem na světě.*

*Rovněž ji věnuji mámě a tátovi
za všechno, co pro mě udělali.*

Maddy

Jednoznačně se shodneme, že fotkou týdne je snímek nafukovací panny v životní velikosti, takové té plastové, u které se výrobci ostos šest snažili, aby vypadala jako skutečná žena, usazené u jídelního stolu, na kterém stojí nedotčená sklenička červeného vína a vedle ní leží talíř, na kterém, jak při bližším ohledání zjistíme, je typická nedělní večeře – pečené kuře. To všechno doplňuje malý modrý džbánek s omáčkou, jaký mívala ve skříni moje babička.

Kyle prohlásil, že ať *tohleto* uvařil, kdo chtěl, je to pěkný amatér. Brambory nevypadají dvakrát křupavě a kuře se zdá být suché jako kůže na špičce Roryho nosu. Rory je náš šéf. Oba se při tom pomyšlení otřeseme. Žijeme v neustálém strachu z jeho kůže. Má sklony se odlupovat na pracovní plochy a padat do hrnků s kafem.

Panna má nápadně rudé rty široce rozevřené, jako kdyby nevycházela z úžasu. Když mi Kyle řekne, proč má takovou pusku, začnu dělat, že zvracím. Pak prohlásím, že nemůžu uvěřit, že někteří lidi mohou být takoví zoufalci, a Kyle odpoví, že to nejsou jenom někteří lidi a že výroba erotických pomůcek je vzkvétající odvětví. Když si všimne, jak jsem povytáhla obočí, hned nahodí zpátečku.

„Ne že bych s tím měl osobní zkušenosti,“ dodá na svou obranu.
„Někde jsem o tom četl článek.“

„Jasně.“

„Je to pravda,“ brání se.

„Myslíš, že jí dal jméno?“ zeptám se a obrátím pozornost zpátky k fotce.

„Jak víš, že to je chlap?“ zazubí se Kyle. „Třeba je to lesbická panna.“

Oba se nad tím zahlubáme.

„Myslíš, že lesbický panny vypadají jinak než heterácký?“

Pokřčí rameny. „To netuším, ale můžu to zjistit, jestli chceš.“

„Radši ne. Nezapomínej, že nám teď Rory kontroluje historii vyhledávání. Nedůvěřuje nám, že efektivně využíváme pracovní dobu,“ připomenu mu, zatímco oba vytrvale přehlízíme ženu, co stojí u pultu.

Ta zavolá: „Promiňte, byl by jeden z vás té lásky a obsloužil mě?“
Vyměníme si s Kylem pohled.

„Kámen, nůžky, papír?“

„Kámen, nůžky, papír.“

„Raz, dva, tři, sakra.“

„Jako vždycky,“ prohodím spokojeně.

„Jednou tě zaskočím a *nevyberu* si kámen,“ zabručí a vydá se tu ženu obsloužit.

Jenomže svou hrozbu nesplní. Kyle je ztělesněná předvídatelnost.

Zatímco je pryč, zkoumám fotku, jestli nenajdu nějaké stopy, které by odhalily fotografovou totožnost, jenže mám smůlu. Díky technologiím budoucnosti a smartphonovým aplikacím tuhle zakázku někdo odeslal přes internet, takže jsme s dotyčným ještě neměli

tu čest. Ovšem ať už je to kdokoli, fotky si bude muset vyzvednout osobně. Tuhle věc technologie ještě nedokázaly vyřešit.

Kyle se vrátí za mnou.

„Vsadím se, že na sobě bude mít dlouhý černý baloňák,“ prohlásím. „Se spoustou kapes, kam může schovávat svoje úchylný hračky.“

„A bude mít sluneční brýle,“ souhlasí Kyle. „Aby svou zvrhlost skrýval před světem.“

Zachechtáme se.

Tohle je jedna z věcí, co se mi na víkendových směnách s Kylem líbí. Jsme naladěni na stejnou vlnu. Kromě toho se mě taky neptá co doma a já jsem mu za to vděčná. Někdy prostě potřebuju plácát kraviny a na chvíli všechno pustit z hlavy.

„A bude mít falešný knír,“ dodám. Tahle teorie mě začíná bavit.

„Falešný? Houby. Bude mít pořádný řídítka jako pornohvězda, s konečkama zakroucenýma nahoru. Jo, vsadil bych se, že si je voskuje speciálním krémem, který si objednává z Evropy. Nebo možná jenom obyčejným lubrikantem, jestli je to skrblík.“

„Fuj. Tohle někdo fakt dělá?“

„Co?“

„Že si voskuje knír.“

„Jak už jsem řekl, osobně s tímhle tématem nemám žádnou zkušenost, ale někde jsem o tom něco četl.“

Kyle čte pořád. Trpí neukojitelnou touhou po poznání, i když většinou jde o naprosto zbytečné informace.

Ukáže se, že jsme nemohli být víc vedle. „Pan Smith“ – oba se shodneme na tom, že jde o falešné jméno – si přijde vyzvednout fotky v neděli v 16:49. Můj vnitřní cynik usoudí, že si načasoval příchod těsně před zavíračkou, aby se vyhnul návalu. Nechová se

ale nenápadně ani pochybně, což mi poněkud nabourává mou teorii. Kdybych ho měla k někomu přirovnat pro účely identifikace, připomíná mi jistého tlustocha v červeném obleku, který jezdí na saních a často haleká „ho, ho, ho“.

Pan Smith *má* knír, i když by se spíš dal považovat za nadstavbu jeho gigantického plnovousu, něco jak podkrovní byt. Má vousy bílé jako sníh a dokonale upravené a mně to nedá a zadívám se na mezeru, kde má rty, které ale vůbec nezahlednu. Žoviálně mě požádá o svou objednávku a já za něj podezíravě nakouknu, jestli někde nepostřehnu saně, soby nebo obří pytel plný hraček.

Po ničem z toho není nikde ani vidu.

„Promiňte, můžete mi zopakovat svoje jméno?“

„Smith. Před pár dny jsem vám poslal objednávku přes internet. V políčku na konci stálo, že bude vyřízená do 48 hodin.“ Zaloví v zadní kapse a vytáhne peněženku. Z té pak vyndá vytištěnou stvrzenku. „Pomůže vám tohle?“

„Asi ano.“ Vydatluju údaje na počítači. Musí to být omyl. Ten chlapík vypadá jako něčí dědeček. Třeba jsou tu na jméno Smith dvě zakázky.

Kdepak.

„Okamžik prosím, zeptám se technika, jestli je připravená,“ řeknu.

Technik, alias Kyle, vypadá zaraženě, když se s vykulenýma očima vynořím vzadu.

„Co je? Co se stalo? Propásl jsem něco? Vyrázili znova Todda? Koho zkoušel sbalit tentokrát?“

„Je tady.“

„Kdo?“

„Pan Smith.“

„Jo ták. A dál? Měli jsme pravdu? Nosí navoskovaný knír?“

„To musíš zjistit sám.“

„Zajímavý,“ prohlásí, popadne objednávku z pultu a vyjde za mnou ven. Když uvidí našeho zákazníka, zaraženě se zastaví.

„Ty vole,“ zašeptá nahlas.

„Tak nějak.“

„Zatraceně, ten chlap vypadá jako Santa Claus.“

„Tak nějak.“

„Seš si jistá, že to je on?“

„Jo.“

„Tý vole. To to jenom dokazuje, co?“

„Co?“

„Že *nemůžeš* soudit knihu podle obalu.“

Zašklebím se. „Pěkný klišé.“

„Jo, ale v tomhle případě sedne.“

Pokrčím rameny. Nemám ráda klišé všeobecně.

Pan Smith si všimne, jak tam stojíme a zíráme na něj. Jestli se cítí nějak trapně, protože známe jeho nejskrytější tajemství, nedává to na sobě znát.

„Našli jste to?“ zeptá se.

Kyle tam stojí a vrtí hlavou. „Tichá voda břehy mele,“ poznamená. „To jsou ti, co by to do nich člověk nikdy neřekl.“ Další klišé. Vezmu mu obálku s fotkami z ruky a potvrdím výdej. Sledujeme, jak pan Smith odchází.

„Zdá se mi to, nebo je svět čím dál cyničtější?“ pronese Kyle posmutněle.

„Moc toho od lidí očekáváš.“

„Já vím.“

„Není to zdravé.“

„Já vím.“ Zavrtí hlavou, aby ze sebe setřásl melancholii. „Potřebuju se osprchovat.“

„Máš štěstí,“ řeknu a mrknu se na hodinky. „Zavíráme.“

„Nezajdem na jedno?“

Představím si ten luxus sedět v hospodě se sklenicí studeného piva, žádná zodpovědnost. „Radši ne. Máma má dnes večer čtenářský kroužek.“

„Takový ten, jak při něm posedávají, popíjejí víno a probírají smysl života?“

„Jo.“

„V tom případě to, má drahá, spolu rozdrtíme příště,“ řekne. Kyle se rozhodl vytvořit nový slang. Zatím je, co se týče jeho šíření, hodně neúspěšný.

Albert

Ten starý parchant po mně půjde.

Je mi to jasný, protože když zaslechnu, jak praskly vchodový dveře, a napochoduju si to do kuchyně, stojí tam se založenýma rukama a kamennou tváří.

„Kolik je podle tebe hodin?“ zeptá se.

„Plný komín?“

Otec moje vtipkování jako obvykle nedocení.

„Hodláš žít doma až do smrti a jíst moje jídlo a koukat na televizi, za kterou platím?“

„A používat tvý wi-fi. Nezapomeň, že v jednom kuse používám tvý wi-fi.“

Semkne rty do tenký čáry v popuzeným výrazu. Vidím, jak se rozpaluje a chystá si kázáníčko.

„Tvoji kamarádi si možná myslí, kdovíjak nejsi vtipný, Alberte...“

V tom se plete.

„...ale já očekávám, že se v tomhle domě budeš chovat s náležitým respektem.“

Jo, takže přijde *tenhleten* proslov. Proslov o respektu. Opřu se o kuchyňskou přepážku, zkřížím ruce a připravím se na tu jízdu.

„Pracuju zatraceně tvrdě,“ pokračuje.

Už to znám z paměti. *Abych ti zajistil jídlo a střechu nad hlavou.*

„Abych ti zajistil jídlo a střechu nad hlavou. Když jsem byl v tvým věku...“

Nechtěl jsem po rodičích, aby mě živili. Už ve čtrnácti jsem dělal v lomu a nebál jsem se, že si umažu ručičky.

„Nevysedával jsem doma a nečekal jsem, že mě rodiče budou živit. Už ve čtrnácti jsem si našel první práci a taky to byla sakra fuška v lomu. Vracel jsem se domů zasviněný od hlavy po paty, ale byl jsem na sebe pyšný, a...“

Vysloužil jsem si otcův respekt, protože jsem si na sebe dokázal vydělat. Mohl by sis z toho vzít ponaučení.

„...můj otec mě respektoval, protože jsem si na sebe uměl vydělat. Rozhodně jsem pro něj nebyl přítěž.“

Moment, počkat. Tohle je novinka.

„Tak já jsem přítěž?“

„Vlastní auto jsem si pořídil, když mi bylo... Cože?“ Zamrká. Narušil jsem mu scénář.

„Podle tebe jsem přítěž?“

„Samozřejmě že ne. Jen jsem špatně zvolil slovo. Víš, jak to myslím.“ Uhne ale pohledem, jako by si moc dobře uvědomoval, co řekl. Pak mrkne na hodinky. „Dobrá, tak já vyřáším. V osm mi začíná směna. Vyříd' mámě, že jsem pryč, ale vrátím se domů včas na večeři.“

Odejde a práskne za sebou dveřma hlavního vchodu. Máma vyjde z prádelny s prázdným umělohmotným košíkem.

„Jejda, už odešel, vid’?“ řekne a přitom předstírá, že je zklamaná. Nevím, proč se s tím obtěžuje, když jsem jediným jejím divákem já, a mně je dokonale ukradený, jestli se mu vyhýbá, nebo ne. Kromě toho je prádelna hned vedle kuchyně, takže nás tam nemohla přeslechnout ani omylem.

Nejspíš je vidět, že to se mnou zamávalo, protože odloží košík na přepážku a povzdechne si.

„Zlato, víš, že to tak nemyslel,“ uklidňuje mě.

„Ale jo, myslel.“

„To ne. Tvůj otec je jenom ze staré školy. Vždyť víš. Problém je v tom, že je z jiné generace.“

„Ne, problém je v tom, že je hajzl.“

„Takhle o něm nemluv.“ Ale řekne to bez zvláštního zápalu.

„Promiň.“

„Má tě rád, opravdu.“

„Projevuje to dost divně.“

„To mi povídej,“ zamumlá. „Pracuješ dneska? Koukej sebou hodit, nebo přijdeš pozdě.“

Do prdele. Kouknu na hodinky. Byl jsem tak zaujatý tím, jak jsem se snažil otci vyhnout, že jsem ztratil pojem o čase. Když dorazím pozdě, moc dobře nezapůsobím, zvláště ne, když uvážím, co mám na dnešek v plánu.

„Jo, radši bych sebou měl hodit.“ Vezmu si ze skříňky krajíc chleba a plesknu na něj Marmite. Když jsem na odchodu, ještě skrz dveře houknu: „Táta vzkazuje, že bude na večeri doma.“

„Dobře, přichystám nejlepší čajový servis a oholím si nohy.“

Jsem si dost jistej, že to myslela sarkasticky.

Vytáhnu kolo z kůlny, nacpu si chleba do pusy a vyrazím do ulic. Teď svý kolo miluju, ale co se učení ježdění týká, s tím jsem začal pozdě. Nevím, v čem byl problém, ale otcovo znechucení mě na tom děsilo si nejvíc. Jeho učební postupy zahrnovaly to, že mi narazil helmou na hlavu a přivázal mi nohy k pedálům černou izolepou. Pak mě odstrčil a jenom tam stál a ječel: „Šlapej, šlapej, ŠLAPEJ ZATRACENĚ TĚMA NOHAMA, TY BLBEČKU!“ A já seděl na kole strachy bez sebe, nakonec jsem se nejistě zastavil a spadl jsem bokem na zem. Otec si povzdechl, sundal izolepu, oprášil mi kolena a plivl mi na šrámy, aby z nich dostal krev.

„Mámě o tom nebudem říkat, jo?“ prohlásil cestou domů.

Nakonec jsem se ke kolu vrátil ze strachu, že se ze mě stane mimoň. Všichni moji kámoši se vychloubali, že si můžou zajet, kam se jim zachce, obvykle na místní bazén, kde očumovali holky, a já si to nechtěl nechat ujít. Jasně že většina mých kámošů už má auta. A i když bych moc rád měl vlastní auto, abych se mohl vypravit na pláž vždycky, když se mi zlíbí, a nemusel se doprošovat rodičů, ať mi půjčí svoje. Šetřím si na něco, co je podle mě daleko důležitější: Na to, abych mohl vypadnout. Mám v plánu sehnat dost peněz, abych se mohl vrátit na pobřeží, kde jsem prožil většinu dětství a kde jsem se naučil surfovat. Ještě pořád tam mám pár známých a někdo by mi určitě dohodil nějakou práci. Tam, bezpečně daleko od otce, bych si našetřil ještě víc a potom bych se vydal na Bali, kde prej v jednom kuse hledají instruktory surfování.

Kolo, na kterým teď jezdím, mi máma loni dala k osmnáctinám. Měla strach, že moje starý kolo je spíš hromada šrotu, a pronásledovaly ji děsivé představy o tom, že se pode mnou rozpadne a já se zřítím rovnou pod auto. To kolo bylo sice šunt, jenže i tak mě to

mrzelo, když jsem se ho měl zbavit. Víc než sedm let pro mě bylo propustkou na svobodu.

Po ránu touhle dobou na silnicích skoro nikdo není, takže mi cesta rychle ubíhá. Obloha je šedá, ale nezdá se, že by mělo pršet. Slunce nejspíš mraky zažene a bude hezký den. Zmocňuje se mě povědomý, příjemný pocit, jaký mívám, když vypadnu ven. Tady si připadám víc doma než mezi čtyřma stěnami. U stájí je jenom Deborah. Zamávám jí a ona mě ignoruje, protože jsem očividně spodina, se kterou se ve svém společenském okruhu nestýká. Postavím kolo za stodolu a pozdravím Ďubku, svýho oblíbenýho poníka. Láskyplně mi přitiskne nos do dlaně.

„Jak se vede, holka?“ zeptám se jí a podržu ji na hebkém místě mezi očima. Víím, že to zbožňuje.

Než jsem začal dělat ve stájích, veškerý mý zkušenosti s koňmi a podobnou zvířenou se omezovaly na jízdu na postarším oslu na pouti, když mi byly čtyři. Podle mámy jsem se ho držel za uši a celý kolo, co mě na něm vodili, jsem brečel. Má fotku, která tu historku dokazuje a se kterou se s oblibou vytasí, když ji popadne nostalgie po mým dětství, obzvlášť po pár skleničkách vína.

V maturitním ročníku nás povzbuzovali k tomu, abysme celý pololetí po víkendech dobrovolničili v rámci školního systému ocenění, který měl za úkol motivovat nás při úsilí o vynikající výsledky, abysme se stali *Uvědomělymi členy společnosti* namísto sobeckými vyvrheli, kterými se, jak se učitelé obávali, měli někteří z nás neodvratně stát. Zatímco většina spolužáků skončila u krmení koťat v místním útulku nebo hrála karty s osamělými důchodci, já jsem měl s kámošem Connorem štěstí a dostali jsme se sem do stájí. Byl to klasický případ „*Nejde o to, co umíš, ale jaký si umíš najít*“

známosti“. Connorova máma znala Francine, ženu, která stáje vede. Myslím, že nebyla dvakrát nadšená z toho, že bude mít na krku dva pubertáky, kteří sotva dokážou rozeznat jeden konec koně od druhýho, jenže dlužila Connorově mámě službičku a Connorova máma jí to připomněla.

Když pololetí skončilo a my mohli oficiálně odejít, Connor bez rozmýšlení s prací seknul, ale já zůstal. K všeobecnému překvapení se ukázalo, že mám pro práci s koňma vlohy. Často jsem odhadl, co potřebují, než si to sami uvědomili, nebo jsem vycítil, že je některý kuň trochu přepadlý nebo nenaložený. Kromě toho mě bavilo s nima pracovat. Moc toho ode mě neočekávali a nikdy mě neodsuzovali. Po maturitě mi Francine nabídla placenou brigádu, vlastně jen pár hodin práce za nijak slavný plat, ale byla to příležitost pravidelně si něco přivydělat a já se po ní vrhl. Jenomže se mi nedaří ušetřit tolik, kolik bych si představoval, proto jsem se rozhodl poprosit Francine, aby mi přidala hodiny navíc.

„Drž mi kopyta, holka,“ řeknu Ďubce. Ta zaržá, zadupe nohou a znovu obrátí pozornost k jídlu.

Zhluboka se nadechnu a zaklepu na dveře Francininy kanceláře.

„Vstupte,“ zavolá. Někteří ze zaměstnanců jí říkají Macatá Francine, protože je skoro stejně široká jako její stůl. Ke mně se ale chová docela hezky, proto jí tak neříkám. Todd a Matt, co pomáhají ve stájích, mi to předhazují u piva. Prý že je do mě zakoukaná, ale já o tom pochybuju.

Když vstoupím, tváří se šťastně jako blecha. Při pohledu na pestrobarevnou kytici, nad kterou se pohupuje žlutý balonek, pochopím proč asi.

„Máte narozeniny?“

Přikývne.

„To je senza,“ řeknu.

„Hádej kolikáté,“ vyzve mě upejpavě.

Ztuhnu a najednou jsem jako na trní. Z téhle hry jsem dost ne-svůj. Málokdy končí dobře, a ženy s ní přesto pořád dokola začínají.

„To netuším,“ připustím.

„No tak hádej,“ pobídne mě.

Předvedu pár ksichtů a přitom se urputně snažím něco vymyslet. Kdybych si měl tipnout, řekl bych, že jí bude něco mezi čtyřiceti a šedesáti.

„Všechno nejlepší k čtyřicátinám!“ vyhrknu a hodím opatrnost za hlavu.

Její úsměv se vytratí. „Je mi třicet osm.“

A do prdele. Právě proto tyhle věci radši nehádám.

„To byl vtíp.“ Zazubím se jako cvok. „Haha. Myslel jsem si, že je vám třicet nebo tak nějak. Haha. Haha.“

Ani jeden z nás tomu nevěří.

„Potřeboval jsi něco?“ Obrátila pohled k telefonu a mě napadne, že bych to měl zkusit později. Jenže ne, už jsem jednou tady. Popadnu sebedůvěru za symbolický koule.

„Říkal jsem si, jestli bych si nemohl přibrat pár hodin navíc.“

Teď je na řadě ona, aby protáhla obličej.

„Prosím?“

Povzdechne si. „Já nevím. Nemáme peněz nazbyt.“

V tuhle chvíli bych se za normálních okolností omluvil za to, že dýchám, a vycouval bych z místnosti. Jenže já si potřebuju přivydělat.

„Pěkně prosím?“ Věnuju jí nejšarmantnější úsměv, který dovedu vykouzlit.

-

Povzdechne si a podbradky se jí zachvějí. „Podívám se na to. Zjistím, jak jsme na tom, a uvidím, co se dá dělat.“

„Děkuju!“

„Nemůžu ti slíbit plný úvazek,“ upozorní mě.

„To nevádí. Vezmu cokoli.“

„Tak dobře. Na konci dne se u mě zastav. Připravím novou smlouvu, aby sis ji mohl projít.“

„Týjo, jste skvělá. Děkuju, Francine. Nebudete toho litovat,“ řeknu, když se zářivým úsměvem vycházím z kanceláře. Podle toho, jak se tváří, o tom není tak úplně přesvědčená.